

Despre filmul Naza

Acest text scris de Ronit Marzan¹ a fost tradus prin google translate si a fost postat pe FB Prof. Minei Rosen. Ronit a fost doctoranta Prof. Rosen. Lucrurile pe care le-a adus în discuție nu sunt neapărat erezii în ceea ce prezintă filmul, dar nu pot fi discutate dacă fețele oamenilor sunt ascunse și vocile lor distorsionate, iar procesul de evaluare a filmului este atât de părtinitor.

Am tradus prin google translate acest articol, nu am verificat traducerea, din motive personale de timp. Am oferit in nota de subsol cine este autoarea, de altfel in limba ebraica se pot gasi date despre la

https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A8%D7%95%D7%A0%D7%99%D7%AA_%D7%9E%D7%A8%D7%96%D7%9F

Ronit Marzan scrie :

Confruntând criticile, expunând patronul: Privirea neconcentrată asupra Dohei

O postare lungă, dar recomandată (lungimea este importantă pentru o înțelegere profundă a ceea ce se întâmplă la Veneția)

Relația care s-a dezvoltat între Qatar și Veneția de-a lungul anilor ilustrează bine modul în care filantropia și puterea economică se traduc într-o influență instituțională și culturală profundă. Din partea venețiană, mișcarea este condusă de primarul Luigi Brugnaro, care este și vicepreședinte al Consiliului de Administrație al Bienalei. Din partea qatarează, aceasta este condusă de magnații qatarezi care dețin proprietăți imobiliare valoroase sau donează fonduri pentru renovarea infrastructurii, cum ar fi șeicul Hamad bin Abdullah Al-Thani, care a donat peste un milion de euro pentru renovarea infrastructurii Muzeului Korr din Piața San Marco din Veneția și a cărui colecție de bijuterii indiene a fost expusă în Palatul Dogilor; cu toate acestea, „diamantul din coroană” este șeicha Al-Mayassa bint Hamad, sora emirului Qatarului și o figură cheie în lumea artei.

Al-Mayassa este considerată arhitectul central al diplomației culturale, educației și filantropiei din Qatar și conduce o serie de instituții cheie în calitate de președintă a

¹ Dr. Ronit Marzan este orientalistă, cercetătoare senioră în societatea și politica palestiniană și expertă în istoria Orientului Mijlociu. Experiență principală: Serviciu public: A ocupat timp de 30 de ani funcții profesionale și de comandă în cadrul Direcției de Informații (AMN) a Forțelor de Apărare Israeliene și în cadrul Cabinetului Prim-ministrului. Activitate academică și cercetare: Lector și cercetător la Școala de Științe Politice și la Catedra Chaikin de Geostrategie de la Universitatea din Haifa, precum și în cadrul grupului de cercetare „Tamror”. Domenii de expertiză: Cercetare asupra societății palestinienilor, modelelor de conducere (cum ar fi Hajj Amin al-Husseini și Yasser Arafat), conștiinței politice și statelor regionale precum Qatarul. Publicații notabile: Printre altele, a scris cartea „Yasser Arafat - Retorica autoplațentei” și a câștigat Premiul Chaikin (2014) și Premiul Bahat (2020).

Autorității Muzeelor din Qatar din 2005, fondatoare și președintă a Institutului de Film din Doha (DFI) din 2010. Ca parte a activităților sale de stabilire a influenței internaționale, a inițiat proiectul internațional de schimb cultural „Ani de cultură” („Ani de cultură”) și a condus acorduri de cooperare strategică cu țări din întreaga lume, deschizând calea pentru înființarea pavilionului național permanent al Qatarului la Bienala de la Veneția (I Giardini). Aceste realizări i-au adus Legiunea de Onoare a Republicii Franceze în 2025.

Pe lângă dominația sa asupra ecosistemului cultural și artistic al Qatarului, Al-Mayassa operează o rețea instituțională globală în calitate de președintă și parteneră a Consiliului Consultativ de la Universitatea Georgetown din Qatar, membră a Consiliului de Administrație al Fundației Qatar și membră în consiliile de administrație ale unor instituții culturale și educaționale internaționale de top din Statele Unite, inclusiv Muzeul de Artă al Județului Los Angeles (LACMA), Școala de Design din Rhode Island (RISD) și Common Sense Media. Dezvoltarea relațiilor și a transferurilor financiare dintre Qatar și Primăria Veneției a fost construită treptat și s-a încheiat cu un acord notarial obligatoriu și cu implicații municipale și politice de altă natură.

În timpul Bienalei de Arhitectură din 2023, Qatar a sponsorizat expoziția lui Kengo Kuma, un arhitect japonez, la Palatul Franchetti. Opere de artă din muzeele qatareze au fost prezentate în expoziția principală a Bienalei de Artă de la Veneția din 2024, iar Autoritatea Muzeelor din Qatar a participat la conferința Art for Tomorrow, care a avut loc în Italia în perioada 2023-2025.

Inițiativa Art for Tomorrow a fost concepută de Divizia de Conferințe a New York Times și lansată la Doha (2015), Autoritatea Muzeelor din Qatar, condusă de Sheikha Al-Mayassa, fiind susținător fondator și sponsor al primelor trei ediții. Evenimentul inaugural (2015) a fost condus de Arthur Sulzberger Jr., editorul New York Times. Discursul principal a fost susținut de Sheikha Al-Mayassa, alături de prelegeri și paneluri cu personalități globale cheie, precum arhitecta Zaha Hadid și directori de la Fundația Bloomberg, Târgurile de la Paris și Fundația Prada.

În 2019, Achilles Tselatas, fost vicepreședinte al New York Times, a fondat Fundația pentru Democrație și Cultură, sub auspiciile căreia se desfășoară conferința Art for Tomorrow, alături de alte conferințe. Decizia de a înființa fundația a fost determinată de dorința de a muta evenimentele produse de o organizație media comercială într-o instituție independentă, non-profit, care ar permite mobilizarea unor parteneriate filantropice, academice și internaționale mai ample.

Decizia a fost luată în deplină coordonare cu ziarul, iar jurnaliști și editori seniori de la The New York Times continuă să modereze și să conducă discuțiile cheie la conferințele Fundației. După o relansare la Doha în 2021, conferința Art for Tomorrow a devenit un forum global itinerant care reunește creatori, intelectuali și lideri de opinie în centre culturale majore din Europa, inclusiv Atena și Hydra în Grecia (2022), Florența (2023), Veneția (2024) și Milano (2025).

În februarie 2024, primarul Veneției, Luigi Brugnaro, a efectuat o vizită oficială la Doha, unde părțile s-au întâlnit și au formulat schițele inițiale ale unei cooperări strategice între organismele culturale și economice din Qatar și orașul Veneția.

Pe 7 iunie 2024, acordul de cooperare în domeniile artei, conservării, științei, sportului și investițiilor reciproce, pentru o perioadă de cinci ani, a fost semnat oficial între primarul Veneției și Autoritatea Muzeelor din Qatar, condusă de Sheikha Al-Mayassa, cu participarea ambasadorului Qatar și a directorului general al Qatar Airways. Semnarea a avut loc în același timp cu reluarea zborurilor directe între Doha și Veneția și cu deschiderea conferinței „Art for Tomorrow” în oraș.

La semnarea acordului (iunie 2024), Sheikha Al-Mayassa a subliniat parteneriatul continuu dintre Muzeele din Qatar și „Fundația pentru Democrație și Cultură”, care reunește gânditori, artiști și creatori.

Pe 24 iulie 2024, părțile au emis o declarație oficială comună privind extinderea acordului și, în acest cadru, a fost anunțată o contribuție qatareză de 50 de milioane de euro la trezoreria orașului pentru a sprijini conservarea și provocările climatice. În același timp, administrația orașului a aprobat contractul de închiriere și modificările de planificare necesare pentru a înființa un pavilion național permanent pentru Qatar în grădinile Bienalei, ceea ce face din Qatar a doua țară arabă, alături de Egipt (rivalul său și obiect de invidie) care deține un pavilion permanent în acest complex istoric.

Președinta Autorității Muzeale, Sheikha Al-Mayassa, a descris evenimentul ca o alianță culturală strategică care urmărește să construiască punți și să reprezinte creatorii arabi din domeniile artei, designului și cinematografiei pe scena internațională. Primarul Veneției, Luigi Brugnaro, a salutat acordul, care a fost încheiat în strânsă coordonare cu guvernul italian, inclusiv cu ministrul Culturii, Gennaro Sangiuliano, ministrul Afacerilor Externe, Antonio Tajani, și președintele Bienalei, Pietrangelo Bottafuocco, și care combină asistența financiară urgentă acordată orașului cu consolidarea statutului său de centru pentru o întâlnire globală a culturilor.

Pe 15 noiembrie 2024, angajamentul financiar a căpătat forță legală prin semnarea unui act notarial oficial. Ca parte a acestui document, s-a stabilit că 40 de milioane de euro din cele 50 de milioane de euro vor fi efectiv transferate în vistieria orașului în cursul anului 2025 pentru a stopa abandonul populației locale și a restaura infrastructura esențială. Deși donația nu a fost oficial legată de un anumit articol bugetar, documentele au legat-o direct de înființarea unui pavilion qatarez permanent în grădinile Bienalei și de inițierea unui proces de acordare a cetățeniei de onoare șeicei Al-Mayassa.

În ianuarie 2026, acesta a fost dezvăluit în cadrul Bienalei de la Veneția.

Afacerea oferă o altă privire din culisele strategiei de influență a Qatarului. Qatar a încercat să folosească Pavilionul Național Sud-African de la Bienala de la Veneția ca platformă pentru a-și distribui conținutul, promițând să achiziționeze lucrările artiștilor sud-africani pentru sume uriașe după închiderea expoziției, dacă aceștia prezentau conținut care se alinia cu agenda sa politică. Mișcarea a fost aspru criticată pentru coruperea integrității artistice și transformarea artiștilor în instrumente de propagandă prin atragerea economică, precum și pentru subminarea gravă a suveranității sud-africane, determinându-l pe Ministrul Culturii să blocheze proiectul din cauza infiltrării ostile și intolerabile a capitalului din Golf în instituțiile culturale democratice care ar trebui să funcționeze independent și neutru.

În mai 2026, pavilionul național oficial al Qatarului la cea de-a 61-a ediție a Bienalei de Artă de la Veneția (mai 2026) a fost inaugurat de Sheikha Al-Miassa și primarul Luigi Brugnaro. Expoziția a fost încadrată de Sheikha Al-Miassa ca un răspuns elegant la fraternitate în fața strămutării și distrugerii din Orientul Mijlociu, în timp ce primarul a lăudat-o pentru hotărârea sa de lungă durată de a stabili o prezență culturală oficială la Bienală. Aceasta marchează saltul Qatarului de la statutul de donator extern la o prezență fizică permanentă într-unul dintre cele mai prestigioase locuri de artă din lume.

Dar povestea nu se oprește aici.

Bienala de la Veneția este condusă de Pietrangelo Bottafouco, alături de adjunctul său, primarul. Bottafouco, care a crescut în dreapta neofascistă, s-a convertit la islam și și-a combinat scrisul cu un angajament față de moștenirea musulmană a Siciliei, alături de o critică aspră a liberalismului occidental. Deși unii susțin că identitatea sa musulmană i-a împiedicat anterior ambițiile politice de dreapta, numirea sa ca președinte al Bienalei l-a readus în prim-planul scenei culturale.

Când a fost semnat acordul dintre Municipality Veneției și Autoritatea Muzeelor din Qatar, care includea și înființarea unui pavilion qatarez permanent în grădinile Bienalei,

Bottafouco a declarat că recunoaște la Doha o forță creativă și o energie artistică care sunt în conformitate cu misiunea sa inițială și cu obiectivele instituționale ale Fundației Bienalei.

Festivalul Internațional de Film de la Veneția, care funcționează sub egida Bienalei, este condus continuu de Alberto Barbera din 2012.

O interesantă interacțiune profesională între el și instituțiile culturale din Qatar a avut loc în 2016, când a făcut parte, alături de Hanaa Issa, din juriul Torino Film Lab, un prestigios mecanism european de dezvoltare care sprijină proiecte ale tinerilor creatori.

Issa, care s-a alăturat Institutului de Film din Doha la înființarea acestuia în 2009, este una dintre figurile cheie în conturarea politicii sale: a deținut o serie de funcții de conducere de-a lungul fazelor de înființare și consolidare, iar în calitate de Director de Strategie și Dezvoltare, a supravegheat programele de film și inițiativele de finanțare, inclusiv distribuirea de granturi, coproducții, formare și dezvoltare. În plus, a ocupat funcția de Director Adjunct al Qumra, evenimentul anual al institutului, conceput pentru a cultiva și dezvolta cineaști emergenți din întreaga lume.

Deși nu există dovezi directe ale unei relații personale între cei doi sau ale influenței sale directe asupra deciziilor sale, faptul că s-au intersectat în același juriu nu este lipsit de semnificație. Aceasta ilustrează modul în care spațiile închise de judecată și forumurile profesionale creează o proximitate imediată între figurile importante din establishmentul artistic occidental și figurile importante din mecanismele de finanțare qatareze.

Asemenea întâlniri deschid calea pentru crearea de rețele indirecte și cunoștințe profesionale, care ar putea facilita ulterior pătrunderea producțiilor finanțate de qatareze pe scenele cele mai centrale din Veneția, o dovadă a modului în care puterea soft se stabilește printr-o prezență constantă în centrele de filtrare și luare a deciziilor ale elitei cinematografice occidentale.

Regulamentul Festivalului Internațional de Film de la Veneția plasează procesul de selecție a lucrărilor în mâinile exclusive ale directorului festivalului, care se bazează pe o echipă de lectori și consultanți internaționali, stabilind în același timp un calendar specific pentru depunerea nominalizărilor (care se încheie între sfârșitul lunii mai și iunie).

În ciuda acestui cadru rigid, este posibilă o flexibilitate discutabilă, așa cum este ilustrat de adăugarea neobișnuită a filmului „Naz” pe 24 august, mult după publicarea programului oficial pentru cea de-a 83-a ediție a festivalului (2026), care a primit laude din partea directorului festivalului, Alberto Barbera, ca fiind o „lucrare inovatoare și provocatoare din punct de vedere politic”.

O examinare a lanțului de proiecție și decizional al festivalului relevă o prezență clară a unor persoane cu legături directe cu mecanismele culturale ale Qatarului. Comitetul de selecție a filmelor îi include pe Paolo Bertolin, consilier de lungă durată al Institutului de Film din Doha și partener obișnuit în incubatorul „Qumara”, și pe Violetta Baba, consilierul oficial al festivalului pentru afaceri latino-americeane, care este și consilier al Institutului din Doha.

Această legătură se extinde și la componența juriului oficial (numit la recomandarea lui Barbera și aprobat de Consiliul Bienal): la cea de-a 83-a ediție, sub președinția lui Maggie Gyllenhaal, aproximativ jumătate dintre membrii juriului aveau legături profesionale și instituționale cu Doha. Regizoarea tunisiană Kouther Ben Hania s-a bazat de-a lungul carierei sale pe granturi de la Incubatorul Qumra și de la Institutul Doha pentru filmele sale (inclusiv Zaineb urăște zăpada; Frumoasa și câinii; Vocea lui Hind Rajab). Filmul Vocea lui Hind Rajab a câștigat, de asemenea, Leul de Argint la Festivalul de Film de la Veneția din 2025, a deschis Festivalul de Film de la Doha și a câștigat premiul pentru lungmetraj în competiția Ajiel.

Regizoarea afgană Shahrabano Sadat s-a numărat printre câștigătorii granturilor Institutului pentru filmul său Orfelinatul; în timp ce regizorul și producătorul din Hong Kong, Johnny To, a fost mentor senior la Incubatorul Qumra (2025), lăudând Doha pentru că este un incubator global fertil pentru colaborări și pentru că permite cineaștilor locali să se dezvolte în cineaști de prestigiu și influență internațională.

Conexiunile dezvăluite la Festivalul de Film de la Veneția nu sunt întâmplătoare, ci sunt un rezultat direct al incubatorului de film „Qumara” lansat de Institutul de Film de la Doha în martie 2013, cu scopul de a cultiva cineaștii aflați la început de carieră și de a-i conecta cu... regizori internaționali de renume. Încă de la început, proiectul a angajat consultanți internaționali experimentați - inclusiv Paolo Bertolin (Asia-Pacific) și Violetta Baba (America Latină), care dețin în prezent poziții cheie în comitetele de proiecție ale Festivalului de Film de la Veneția.

Această rețea de elite instituționale a fost exprimată și mai mult în noiembrie 2025, când Alessandra Spaziale, fondatoarea și curatoarea programului Final Cut in Venice al Festivalului de Film de la Veneția, a fost selectată să facă parte din juriul Festivalului de Film de la Veneția.

La Doha.

După ce Qatarul a finanțat infrastructura și renovările din Veneția și a dobândit o prezență permanentă la Bienală, numirea șefului festivalului italian pentru a juriza la Doha a completat un cerc clar al diplomației culturale: transformarea puterii financiare în legături instituționale directe, ceea ce creează dependență și influență reciprocă între lumea festivalurilor europene de elită și centrul puterii qatareze.

În practică, „Qumara” funcționează ca un braț strategic al puterii soft, prin care Doha recrutează cei mai buni din cinematografia mondială - regizori, fotografi și designeri de primă clasă, pentru a susține cursuri de master și a iniția proiecte în schimbul unor compensații financiare, condiții de cazare prestigioase și oportunități de muncă viitoare.

Dincolo de dobândirea prestigiului și a unei rețele de contacte, acest mecanism permite Qatarului să influențeze structural designul conținutului și limbajul cinematografic al cinematografilei independente din Orientul Mijlociu și „sudul global”. Sprijinirea scenariilor în stadiile lor incipiente și bazarea pe granturi de producție asigură că aceste lucrări vor ajunge la festivalurile occidentale de elită sub auspiciile și valorile Qatarului ca patron cultural de top.

Extinderea incubatorului de-a lungul anilor ilustrează o strategie sistematică pentru construirea unui ecosistem independent și poziționarea Qatarului ca o putere cinematografică: de la un format online în timpul pandemiei de coronavirus din 2022 (peste 150 de experți din 35 de țări), trecând la revenirea la activitatea fizică în 2023 cu aproximativ 200 de profesioniști pentru a valorifica impulsul Cupei Mondiale din 2022 împotriva inițiativelor concurente din regiune (cum ar fi Festivalul Mării Roșii din Arabia Saudită), până la aprofundarea conexiunii instituționale în 2024 prin combinarea unor oficiali de rang înalt de la Festivalul de Film de la Veneția (precum Bartolini și curatoarea Teresa Cavina), giganți ai radiodifuziunii și streamingului (Al Arabi Channel, Al Jazeera, beIN Group, Qatar Studios, HBO Max, MBC, Miramax, Lionsgate și festivaluri globale de elită (Cannes, Berlin, Sundance).

Această tendință a atins apogeul în aprilie 2025, cu participarea unui număr record de aproximativ 250 de experți din 50 de țări, cu accent pe cinematografia documentară socio-politică locală. Întregul proces a fost subliniat de directoarea generală a institutului, Fatima. Al-Rumaihi, ca „epoca de aur a cinematografilei arabe”, a început cu proiecția filmului „Vocea lui Hind” în prezența unor figuri din mass-media internaționale și activiste, o dovadă a valorificării capitalului de stat și a rețelelor internaționale pentru a modela narațiuni politice sub o marcă morală.

Această reuniune de creatori, curatori și figuri culturale occidentale în cadrul „Qumara” dezvăluie o orbire morală șocantă: în timp ce participanții se laudă cu un „spațiu sigur”, critică socială și drepturile omului, privirea lor critică este selectiv și convenabil îndreptată exclusiv spre exterior - către nedreptățile din țările arabe sau din Occident. Qatarul însuși, gazda și finanțatorul, rămâne complet în afara cadrului critic.

În acest fel, acești creatori devin parte a unui mecanism sofisticat de „spălare culturală” (spălare de artă): banii din petrol și gazul unei monarhii absolute cumpără o tăcere confortabilă cu privire la încălcarea drepturilor lucrătorilor străini, lipsa libertăților politice și excluziunea de gen și sexuală în cadrul principatului, precum și sprijinul și patronajul organizațiilor teroriste precum Hamas și talibanii, care își brutalizează poporul de mulți ani. În schimbul finanțării, prestigiu și mecenat, arta subversivă este recrutată ca o decorație liberală și un instrument pentru a consolida influența geopolitică a monarhiei pe arena internațională.

Penetrarea treptată a Qatarului în Festivalul Internațional de Film de la Veneția și la Bienală de-a lungul anilor reflectă o mișcare planificată de diplomatie culturală și putere soft, în care emiratul își valorifică bogăția pentru a-și stabili influența și legitimitatea în inima establishmentului artistic european. Punctul de plecare a fost înregistrat în 2012, când festivalul s-a deschis cu filmul *Fundamentalistul reticent*, regizat de Mira Nair (mama lui Zohran Mamedani) și finanțat de Institutul de Film din Doha - o plasare neobișnuită de ultim moment care i-a permis să câștige un loc în cel mai prestigios loc de pe Lido.

Acest statut a fost consolidat în deceniul următor: în 2020, șapte filme au participat la festival cu sprijinul institutului, dintre care trei au câștigat premii;

în 2021, principatul și-a aprofundat patronajul ca donator major al Bienalei de Arhitectură; iar în 2022, 13 filme erau deja incluse în... finanțare, dintre care trei au câștigat premii importante. Vârful instituțional al mișcării a fost înregistrat în festivalurile din 2025 și 2026, cu prezența a 12, respectiv 8 filme, Premiul Bienalei pentru filmul „The Station” și integrarea oficială a Institutului de Film de la Doha și a Rețelei Muzeelor din Qatar ca „factori de decizie” în cadrul „Venice Production Bridge” (VPB).

Cu un sprijin cumulativ pentru peste 1.000 de filme în 85 de țări, Doha a trecut de la statutul de finanțator extern la statutul de factor de decizie decisiv în jurul meselor de finanțare, alături de marile studiouri din lume.

Această consolidare instituțională este însoțită de o strategie de repornire a narațiunii. Proiectele pe care Doha le finanțează, în special din arenele cinematografice palestiniene, libaneze și nord-africane, se concentrează pe nedreptățile conflictului israeliano-palestinian,

opresiunea de gen, traumele războiului și corupția guvernamentală. Prin traducerea greutăților locale din lumea arabă și din „sudul global” într-un discurs universal despre dreptate și supraviețuire, Qatar se poziționează ca unic patron al creației libere, în timp ce se marchează ca un „lider” „o forță în cinematografia mondială” care modelează un „peisaj cinematografic mai echilibrat și mai reprezentativ”.

Acest parteneriat, care are loc pe o scenă ce acordă, printre altele, premiul „Leul Queer”, ilustrează dualitatea inerentă puterii soft qatareze: menținerea unei linii conservatoare și anti-LGBT pe plan intern, adoptând în același timp o fațadă liberală și iluminată în exterior. Pentru Doha, expunerea la conținut queer este un „preț de intrare” neglijabil în favoarea mascarea culturală și a dobândirii statutului în rândul elitei europene. Prin investiții uriașe, o prezență regulată la Bienală și o dependență economică crescândă, Qatar cumpără imunitate de imagine și valorifică câștigurile geopolitice, în timp ce instituțiile culturale occidentale aleg orbirea voluntară și evită critica regimului de finanțare.

Această acumulare ilustrează modul în care prezența susținătorilor din instituțiile cinematografice qatareze în comitetele de proiecție și jurii nu este accidentală, ci un strat încorporat al puterii soft a Dohei, permițându-i să influențeze agenda elitei cinematografice mondiale din interior.

Acest set de mișcări dezvăluie paradoxul strategic al întreprinderii culturale qatareze: crearea unui ecran de fum sofisticat care direcționează privirea critică exclusiv spre exterior. Finanțarea Dohei selectiv... se concentrează pe nedreptățile și fracturile sociale din Orientul Mijlociu, dar deplânge în mod constant opresiunea internă din principat - de la călcarea în picioare a drepturilor lucrătorilor migranți până la lipsa libertăților politice. Patronaj

Aceasta poveste despre discursul umanist din Europa își propune să mascheze o realitate în care Qatarul oferă refugiu liderilor teroriști și răspândește extremismul, cumpărând astfel imunitate de imagine.

Atunci când instituții prestigioase din Veneția încasează zeci de milioane de euro, deschid ușa judecății qatareze și acordă premii filmelor anti-israeliene, lipsa de transparență în ceea ce privește un finanțator care este parte directă la conflict depășește orbirea convenabilă; este complicitate activă la spălarea intereselor politice.

Într-un sistem cultural în care municipalitatea Veneției semnează acorduri cu muzee qatareze, Bienala beneficiază de capital, iar directorii festivalurilor sunt legați instituțional de Institutul Doha, este dificil să vedem aceste conexiuni ca o chestiune marginală. Nu este nevoie de îndrumare directă din partea Doha pentru a înțelege cum o rețea de capital și prestigiu modelează un ecosistem care dictează limitele discursului.

Cazul filmului „NAZA” ilustrează bine acest lucru. Filmul a fost selectat ca unul dintre cele șase proiecte din ciclul anual de dezvoltare și incubare al organizației internaționale de film Close Up, care promovează creatori din Orientul Mijlociu și Africa de Nord. Proiectul a fost selectat după o selecție de către un comitet internațional de lectori, printre ai cărui membri s-au numărat regizoarea Aisha Toprak și consultantul de conținut Dominique Young, ambii lucrând ca producători și regizori pentru Al Jazeera la Londra, Doha și Istanbul. Filmul a primit un pachet profesional cuprinzător, care a inclus suport editorial, dezvoltare de scenariu, consultanță strategică și conectare directă cu producătorii europeni și fonduri de finanțare în pregătirea distribuției sale la festivaluri de elită. Deși nu am văzut încă filmul personal, afirmațiile făcute în el trebuie examinate temeinic și independent de către organismele autorizate din Israel, fără teamă sau părtinire. Nu de teamă că sunt acum prezentate lumii, ci dintr-un angajament profund față de adevăr și față de statul de drept. Suntem o societate suficient de puternică și democratică pentru a trata cu onestitate și cu ochii deschiși acest film și criticile pe care le ridică.

În același timp, obligația de a examina aceste afirmații pe baza meritelor lor nu scuză în niciun caz ipocrizia organizatorilor festivalului de la Veneția, a căror goliciunea morală, tăcerea lor finanțată și standardele lor duble trebuie expuse public.

Când s-au ridicat și au aplaudat filmul, s-au întrebat cum cooperează cu o țară care a hrănit Hamas cu miliarde de dolari ani de zile (din păcate, cu cooperarea guvernelor israeliene) și i-a permis să conducă cu o mână de fier și să brutalizeze populația din Gaza?

S-au întrebat cum aduc în sufrageria lor o țară pe al cărei pământ clerici și instituții media îndeamnă la jihad, incită la uciderea evreilor și la nazism împotriva Occidentului însuși?

Acei aplaudători s-au întrebat câți locuitori din Gaza au fost uciși de lansările eșuate ale Hamas și ale Jihadului? Statul Islamic sau câți dintre ei și-au pierdut viața pentru că li s-au refuzat adăposturi și buncăre, în timp ce rețeaua extinsă de tuneluri era rezervată exclusiv „oamenilor eroici” ai aripilor militare?

S-au întrebat oare câte dintre transporturile de ajutor umanitar au fost jefuite de membrii Hamas și de comercianții locali și vândute pe piața neagră la prețuri exorbitante și câți locuitori din Gaza au fost împușcați sau torturați de forțele de securitate Hamas pur și simplu pentru că au îndrăznit să protesteze și să-i blesteme pe liderii „Potopul Al-Aqsa” care le-a adus distrugerea completă?

Și s-a gândit vreunul dintre ei să se întrebe dacă trimisul qatarez, care a intrat în Fâșie cu valize de milioane, nu știa cum un oraș subteran al terorii era săpat sub case, moschei, spitale și școli?

Filmul „Naza” nu a îndreptat camera acolo, deoarece dezvăluirea acestei complexități ar fi spart narațiunea unilaterală și convenabilă pe care încerca să o prezinte. Întrebarea nu este doar care povești sunt puse în scenă, ci care narațiuni sunt reduse la tăcere în avans pentru a nu dăuna șablonului dorit. Adevăratul test al independenței culturale nu este pe cine îndrăznești să critici, ci dacă îndrăznești să critici patronul a cărui avere, conexiuni și prestigiu sunt profund împletite în cadrul sistemului.

P.S.

De asemenea, este important să fiți atenți la New York Times... și poate să aflați mai multe despre Guardian și să începeți să cercetați și acolo...